

Tichá Orlice 1. - 3. června 2007

Účast: Vilda a Věra se Štěpánem a Natálkou, Pavel a Helča s Kájou a Pavlínkou, Alena M. a Lucka, Jirka a Miša

Pátek 1. června 2007 (Praha – Oldřichovice): Letos jsme se po třech letech vydali v červnu na víkendové splouvání nové řeky, jíž se tentokrát stala Tichá Orlice. Pavel naplánoval její zdolání v kombinaci s Divokou nebo spojenou Orlicí. Vodní stav ovlivněný dlouhotrvajícími suchy a nedělní déšť nakonec vedly k tomu, že jsme se plavili „jen“ po Tiché Orlici. Nejprve jsme ale museli absolvovat doslova šílenou a především nekonečnou cestu auty. Potěmkinova vesnička v podobě dálnice do Hradce Králové se totiž ukázala v celé své nahotě, když se na jejím zakončení v polích před Hradcem vytvořila hodinová kolona. V kombinaci se zácpou v Praze a dlouhým objížděním Hradce to mělo za následek, že se jízda protáhla na čtyři hodiny.

Do hezkého kempu Cakle v Oldřichovicích v Ústí nad Orlicí s cvičnou horolezeckou stěnou, několika stany tee-pee, půjčovnou vodáckého vybavení, ohništěm a bufýtkem jako první přijeli Vilda a Věra s Natálkou a Štěpánem. Správce pan Rous se hned Vildy zeptal „To jste vy, co jste si objednali to tee-pee?“

„Že by Pavel zarezervoval spaní v tee-pee?“ pomyslel si Vilda, ale pak mu došlo, že se asi jedná o jinou skupinu, a zavrtěl hlavou. Zatímco kolem nich poskakovala dvojice místních kůzlat, o nichž si zprvu v podvečerním šeru Věra myslela, že jsou to bílí psi, postavili si stany. Pak vyčkali příjezdu Pavla a Helči s Kájou a Pavlínkou, kteří ale dorazili až za tmy před desátou.

Helča, jež z Prahy vyrazila s horečkou a zimnicí, se na cestu, přestože v pátek byly téměř tropické teploty, obalila do péřového spacáku, takže když jí Vilda spatřil v autě, hned se zeptal: „Tobě bouchnul airbag?“

Po usnutí dětí jsme se přesunuli do bufýtku, kde jsme dali dvě „pivka z hor“ - Holby, popovídali si, ale potom nám zavřeli, a tak jsme šli spát již o půlnoci.

V noci pak přšelo, ne ale nijak silně a hlavně ráno se zase udělalo hezky.

Sobota 2. června 2007 (Jankovice – Oldřichovice; 12,5 km): Vstávali jsme docela brzy, a tak jsme snídali již asi v devět hodin. Museli jsme ještě ale vyčkat příjezdu skupiny Nebovidy tvořené Alenou s Luckou a Jirkou s Míšou. Těm se nechtělo přijet v pátek pozdě večer, protože přespali v Alenině chaloupce v Nebovidech u Kolína. Také je čekala zdlouhavá cesta, ale naštěstí dorazili kolem jedenácté.

Připravili jsme se na plavbu a pak přešli auty do Jankovic, což je vesnice hned za Letohradem. Toto místo nám doporučil správce kempu, protože je zde docela slušný přístup k řece. Složili jsme zde tedy kánoe a řidiči pak odjeli s auty zpět do Cakle a vrátili se zpět již jen Vildovým vozem.

Správce nám dopoledne říkal, že je to plavba tak na čtyři hodiny. Věděli jsme tedy, že i když pojedeme naším tempem - tzn. pohodově se srážecčkami, zastávkami na svačinu a návštěvou hospůdky, tak vzhledem k tomu, že jsme vyplouvali asi v půl jedné, tak do kempu dorazíme v rozumnou hodinu.

Při stahování lodí do řeky Vilda šlápnul do hovna na břehu a jen si něco pomyslel, že to pěkně začíná.

Počasi bylo příznivé - teplé a slunečné. Většinu dne jsme pak proplouvali ve stínu stromů, jež skrývaly tok Tiché Orlice. Ta se vinula úzkým korytem desítkami krásných meandrů lemovaných javory, lípami a dalšími druhy stromů a keřů. Vody moc nebylo, dle vodočtu kolem limitu sjízdnosti, takže jsme občas zadrželi na mělčině. Přesto byla plavba poměrně plynulá, tedy až na četné zastávky, jimiž jsme si ji zpříjemňovali. Posvačili jsme, popíjeli Hu-Hu, pokochali se výhledem na zříceninu hradu Lanšperk a byli v pohodě. Stejně jako skupinka šesti vodáků ve třech kánoích, s nimiž jsme se během dne několikrát setkali, a kteří stejně jako my vyhlíželi, kdy se na břehu konečně objeví nějaká hospůdka, v níž budeme moci nasytit žaludky a uhasit žízeň točeným pivkem. V jednu chvíli jsme se dokonce všichni srazili a prakticky tak přehradili neširoký tok.

Při jedné ze zastávek vylezl Jirka z kamenité plázičky na strmý břeh, aby se vylil, a po chvíli se vrátil a oznamoval nám: „Je to dobrý, je tam pokosená louka.“ Vilda, který ho vnímal jen tak na půl ucha, pohotově zareagoval: „Cože, vysvlečená holka, kde?“

Vilda však toto příhodné místo nevyužil, a tak když si šel odskočit později, stalo se, že mu uplavala loď se Štěpánem, který z toho měl stejnou legraci jako ostatní, kteří to pobaveně sledovali. Musel si tedy stopnout Jirku s Míšou a nechat se ke svému plavidlu dopravit na kačeně.

V závěru dnešního putování nás čekal jediný jez v Černovíru. Kánoe jsme zde stáhli přes dřevěné fošny, jimiž byl přehrazený, a pak po kluzké spádové desce.

O necelý kilometr dále, již v Oldřichovicích, nás cedule na mostě s nápisem „Hospoda 30 metrů“ vyzvala k přestávce. Byli jsme již vyhládlí a žízniví, takže jsme bez váhání zastavili a vydali se na návštěvu hostince s příznačným jménem „Na Tiché Orlici“. Na zahrádce jsme si zde pochutnali na výtečném gulášku, plněných kuřečích řízcích s hranolkami či smaženém hermelínu, zapili to chlazeným pivkem a bylo nám dobře.

Poslední kilometr do kempu jsme již dopluli v pohodě. Večer jsme se pak přesunuli do sezení u bufýtku. Naštěstí bylo zastřešené. Stejně jako včera začalo totiž poprchávat, a později se deštík proměnil ve vytrvalý lijavec. Museli jsme tedy zapomenout na ohýnek, na němž jsme si chtěli opéct buřty. Dali jsme pivka, kafe a podobně. Taťkové, na něž dnes vyšla služba, šli založit děti. Vilda to odnesl tím, že se již nedokázal odloučit od svého spacáku a do bufýtku tedy nedorazil. Pavel málem dopadl stejně, ale nakonec se dokázal přemluvit.

Poseděli jsme, popovídali a do zavíračky asi v půl jedné nakonec vydrželi Věra, Helča a Pavel.

Neděle 3. června 2007 (Oldřichovice – Klopoty; 11,1 km): Celou noc přšelo a přšelo a jen ráno se intenzita deště zmírnila. Nebylo proto divu, že hladina řeky stoupla asi o 20 centimetrů, což bylo znát hlavně na jezu u kempu, přes nějž se nyní divoce valila voda. Přitom včera se dalo po jeho koruně přejít až ke stavidlu suchou nohou.

Ráno ve čtvrt na devět zajel Pavel s Helčou a Kájou na nádraží do Ústí nad Orlicí na vlak. Helča totiž vezla Kájou do Strakonice na plavecké soustředění. Když se vrátil, ostatní již byli také vzhůru. Protože stále poprchávalo, nasnídali jsme se skryti pod přístřeším: Pavel s Pájou v předsínce stanu, ostatní si donesli jídlo do zastřešeného sezení u bufetu.

Alena pak sjela s Vildou pro auto do Jankovic, což se neobešlo bez komické scény, kdy se po chvíli vrátili, protože Vilda zapomněl klíčky u stanu.

Počasi se trochu zlepšilo, přestalo pršet, a tak nastal čas na úvahy, co a zda vůbec dnes jet v kánoích. Jirka s Míšou (po váhání) a Alena s Luckou (bez váhání) na dnešní plavbu rezignovali a rozhodli se pro návštěvu zámku.

Na řeku se tak vydali pouze Vilda a Pavel s dětmi. Věra zmožená po včerejšku dala přednost vyčkání jejich příjezdu na břehu.

Usoudili, že přejíždět na spojenou či Divokou Orlici by bylo za daného stavu příliš komplikované a dohodli se, že budou pokračovat z Olřichovic dále po Tiché Orlici. Od správce si nechali poradit, kde lze plavbu dobře zakončit tak, aby to nebylo příliš daleko. Oním místem se pak staly Klopoty, kam po sbalení tábořiště přešli s auty a Věrou a nechali se nazpátek odvézt Alenou.

V půl druhé tak vypluly jen dvě kánoe. Řeka nabrala po deštích příjemnou rychlost, a tak je nesla svým kroutícím se korytem. Proplouvali jsme četnými drobnými peřejkami, stupínky s jazyky a podplouvali či vyhýbali se vrbičkám sklánějícím se v meandrech do proudnice.

Jízda to byla zajímavá, v některých místech však docela obtížná. Obvykle totiž nebylo vidět, co nás za četnými ostrými zákrutami čeká, takže několikrát jsme museli pořádně zabrat, aby nás proud nenahnal do větví. Již asi kilometr po vyplutí jsme také museli zdolat strom padlý přes řeku. Proud se zde naštěstí zklidnil, přesto balancování na nepříliš širokém kmenu, při němž Vilda s Pavlem museli přes něj přetáhnout kánoi, nebylo jednoduché.

Daleko větším problémem ale bylo zdolání čtyř jezů, jež nás dnes čekaly. Hned u prvního z nich - kolmého s válcem a dalekou vývarovou linií - jsme museli v silném proudu obtížně zastavit u pravého strmého břehu, vytáhnout na něj loď a pak je přenést pod jez.

Daleko horší byl druhý, kde řeka provalila meandr nalevo od jezu a silný proud zde prudce narážel do vysoké rezaté larsenové zdi. Od ní se odrážel a v pravouhlé zákrutě odtékal zhruba tři metry širokou mezerou. Asi by to šlo sjet, ale vůbec jsme netušili, co nás čeká za zatačkou, takže i zde jsme kánoe po vytažení na strmou hráz raději přenesli.

To již ale děti byly oblečené do pláštěnek, protože bohužel zase začalo pršet.

Třetí jez za Ústím nad Orlicí nám nadělal nejvíce komplikací. Řeka se totiž před ním dělí do dvou ramen. Pravé proudí kolem ostrova do betonové propusti. Ta by při tomto stavu vody byla asi sjízdná, ale my ji neviděli a vpluli do levého ramene. Spluli jsme malý stupínek v první části tohoto „obchvatu“ a pak jen tak tak stačili zastavit v ostré zákrutě, za níž se Orlice valila do nebezpečně vypadajícího místa, kde byl proud zahrazen dřevěnými kůly asi v půlmetrových odstupech od sebe. I zde by to možná šlo sjet, ale s dětmi jsme to rozhodně nechtěli zkoušet. Mezi naplaveným dřívím jsme se tedy vydrápali po kluzkém jílovitém hovnoidním bahně a kánoe stáhli podél břehu.

Čtvrtý a poslední jez u jakési továrny s vysokým komínem s nápisem UOTEX byl vysoký a kolmý s válcem, ale šlo zde docela slušně zastavit a po travnatém břehu přenést loď.

Poté již řeka proudila poměrně klidně, trochu se i srovnala a vlnky nás nesly ve skrytu stromů vpřed. Po nedaleké vlakové trati projížděl jeden vlak za druhým, několikrát nás minulo i Pendolino.

Do Klopot jsme připluli po páté hodině. Na břehu již čekala Věra, jež nám pomohla vytáhnout kánoe. Převlékli jsme děti a sebe, naložili loď a bagáž a vyrazili domů.

I přes rozmary počasí se jednalo o velmi zajímavou akci, při níž jsme poznali krásnou řeku. Zejména pak úsek mezi Letohradem a Ústím nad Orlicí byl moc pěkný a za trochu vyššího stavu vody, jaký byl například v neděli, se jedná o trať, jež dokonale procvičí umění ovládnutí lodí a sehranost posádek. Také kemp byl příjemný, takže je velmi pravděpodobné, že se sem brzy zase podíváme.